

[Lasse Budtz.]

der, f. eks. på lang sigt energipolitikken, regionalpolitikken, forureningen, de sociale områder og forhåbentlig også kontrollen med de multinationale selskaber og valutapolitikken. Dertil kommer selvfølgelig det allerede eksisterende samarbejde, f. eks. på landbrugsområdet. Jeg tror, at dette er noget i retning af den liste, hr. Ivar Nørgaard efterlyste.

Den forestående forhandling med USA om energiproblemerne er rimelig nok, men det bør efter min mening bl. a. være en dansk opgave at prøve at hindre, at der derved dannes en blok af rige industrilande. Man bør ikke tillade, at man via energiproblemerne lister en såkaldt rigmandspolitik igennem vendt mod de olieproducerende lande og imod udviklingslandene. Det ville også være imod danske interesser, hvis vi dermed skabte en ny kløft over for de øvrige europæiske lande, både de vesteuropæiske lande, som ikke er med i EF, og østlandene. Skulle dette ske, fører oliekrisen i virkeligheden til en ny situation, som kan få alvorlige politiske konsekvenser, som vi ikke for øjeblikket kan overskue.

Jeg hører også til dem, der har savnet noget om det nordiske samarbejde i ministerens tale, og jeg vil gerne efterlyse regeringens konkrete stilling til den norske socialdemokratiske regerings forslag om fællesnordiske statsindkøb af olie. Hvis regeringen er afvisende, kan det måske skyldes, at man er imod tanken om at tage handelen fra de private, multinationale selskaber. Men de store landes nationalistiske og egoistiske politik kan tvinge os til at tage selvstændige initiativer ikke af lyst, men af tvang. Dertil kommer, at vor EF-politik ikke skulle kunne hindre et sådant nordisk samarbejde, og alle partier i denne sal, der i sin tid gik ind for Danmarks deltagelse i De europæiske Fællesskaber, fastslog jo med al ønskelig tydelighed, at det nordiske samarbejde ikke skulle blokeres og slet ikke på det økonomiske område.

Jeg tror som sagt, at EF overlever, og jeg tror, at det danske samfund står sig bedst ved, at EF overlever, men jeg tror også, det er bedst, at vi prøver at medvirke til en prioritering af opgaverne, og her tænker jeg på de økonomiske, som helt klart kommer

først. Men derfor kan vi da godt diskutere alle de andre, mere politiske problemer også.

Det er jo rigtigt, som bl. a. hr. Maigaard sagde, at der ude i Europa er en omfattende og yderst kvalificeret debat i gang om det politiske samarbejde. Vi bør nok deltage i denne debat, alene af den grund, at udviklingen ikke bør komme bag på os. Men det skal tilføjes, at der intet er, der tyder på, at der kommer konkrete resultater foreløbig. Under det øjeblikkelige tyske formandskab skabes der næppe andet end nogle procedurereregler for det kommende arbejde i forbindelse med sonderingerne om den europæiske union. Måske vil der nok ske mere under det efterfølgende franske formandskab, hvor vi nok må regne med, at franskmændene forsøger sig med nogle måske endog drastiske initiativer. De gaullistiske synspunkter adskiller sig fra mange af de øvrige landes og i en sådan grad, at den europæiske union næppe heller i det næste halvår vil rykke meget nærmere.

Jeg tror, det er rigtigt, som det er blevet efterlyst, at vi i mellemtiden får verificeret eller klarlagt de danske interesser, men meget tyder på, at vore interesser i mange år vil være stort set identiske med dem, vi har i dag. Vi skal koncentrere os om det økonomiske og føre udenrigspolitiske konsultationer ved siden af. Vi bliver simpelt hen bedre informeret ved at deltage, vi får en øget chance for indflydelse, og det kan kun være til gavn for et lille land som Danmark. På den måde har vi endda en særlig chance for at repræsentere nordiske interesser i det øvrige Europa. Og konsultationerne giver jo kun konkrete resultater eller fremkalder udtalelser, når alle ni er enige.

Må jeg til sidst i forbindelse med udenrigsministerens manglende tilstedeværelse i Bruxelles i dag blot sige, at der naturligvis er andre lande, der heller ikke er repræsenteret af deres udenrigsminister ved sådanne møder, men det er en hovedregel, at stedfortræderen er en politisk ansvarlig og udnævnt person. Trods danske udenrigsministerielle embedsmænds velkendte dygtighed og høje effektivitet og kvalitet må man naturligvis foretrække, at vi repræsenteres af politisk udpegede folk. Det hører faktisk med til den politiske og parlamentariske kontrol.